

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

12 septembrie 2007*

În cauza T-291/03,

Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano, cu sediul în Desenzano del Garda (Italia), reprezentat de P. Perani, P. Colombo și A. Schmitt, avocați,

reclamant,

susținut de

Republica Italiană, reprezentată de domnul G. Aiello, avvocato dello Stato,

intervenientă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnii M. Buffolo și O. Montalto, în calitate de agenți,

pârât,

* Limba de procedură: italiana.

cealaltă parte din procedura în fața camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

Biraghi SpA, cu sediul în Cavallermaggiore (Italia), reprezentată de F. Antenucci, F. Giuggia, P. Mayer și J.-L. Schiltz, avocați,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 16 iunie 2003 (cauza R 153/2002-1) privind o procedură de declarare a nulității între Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano și Biraghi SpA,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a patra),

compus din domnul H. Legal, președinte, doamna I. Wiszniewska-Białecka și domnul E. Moavero Milanesi, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere cererea depusă la grefa Tribunalului la 21 august 2003,

având în vedere memoriile în răspuns depuse de intervenientă și de OAPI la grefa Tribunalului la 23 decembrie 2003 și, respectiv, la 17 februarie 2004,

având în vedere observațiile reclamantului, ale OAPI și ale intervenientei cu privire la cererea de intervenție formulată de Republica Italiană la 18 decembrie 2003, depuse la grefa Tribunalului la 29 ianuarie, 16 ianuarie și, respectiv, 29 ianuarie 2004,

având în vedere Ordonanța președintelui Camerei întâi a Tribunalului din 5 martie 2004 prin care a fost încuviințată intervenția Republicii Italiene în susținerea concluziilor reclamantului,

având în vedere memoriul în intervenție formulat de Republica Italiană și observațiile intervenientei cu privire la acesta depuse la grefa Tribunalului la 16 aprilie și, respectiv, 21 mai 2004,

în urma ședinței din 28 februarie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

- ¹ Articolul 142 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1993, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), în versiunea aplicabilă prezentei cauze, prevede:

„Prezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului [...], și în special articolul [a se citi articolului] 14.”

- 2 Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 208, p. 1), în versiunea acestuia aplicabilă prezentei cauze definește, în articolul 2, noțiunea „denumire de origine”, după cum urmează:

„(2) În sensul prezentului regulament:

- (a) «denumire de origine» reprezintă numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări, utilizat pentru descrierea unui produs agricol sau alimentar:

— originar din această regiune, loc specific sau țară

și

— a cărui calitate sau caracteristici sunt în mod esențial sau exclusiv datorate unui anumit mediu geografic cu factorii săi naturali și umani inerenți și a cărui producție, prelucrare și preparare au loc în aria geografică delimitată;

[...]

(3) Anumite denumiri geografice sau negeografice tradiționale, desemnând un produs agricol sau alimentar originar dintr-o regiune sau dintr-un loc specific, care îndeplinește condițiile menționate la alineatul 2 litera (a) a doua liniuță vor fi de asemenea considerate denumiri de origine.” [traducere neoficială]

3 Articolul 3 din Regulamentul nr. 2081/92 prevede, printre altele:

„(1) Denumirile devenite generice nu pot fi înregistrate.

În sensul prezentului regulament, prin „denumire devenită generică” se înțelege denumirea unui produs agricol sau alimentar care, chiar dacă se raportează la locul sau regiunea unde acest produs agricol sau alimentar a fost inițial produs sau comercializat, a devenit denumirea comună a unui produs agricol sau alimentar.

Pentru a stabili dacă o denumire a devenit sau nu generică, se va ține cont de toți factorii, în special de:

- situația existentă în statul membru de unde provine numele și cea existentă în zonele de consum,
- situația existentă în alte state membre,
- legislațiile naționale sau comunitare relevante.” [traducere neoficială]

4 Articolul 13 din Regulamentul nr. 2081/92 prevede:

„(1) Denumirile înregistrate sunt protejate împotriva:

- (a) utilizării comerciale directe sau indirecte a unei denumiri înregistrate referitoare la produsele care nu sunt acoperite de înregistrare, în măsura în care aceste produse sunt comparabile cu cele înregistrate sub această denumire sau în măsura în care această utilizare permite exploatarea reputației denumirii înregistrate;
- (b) utilizării abuzive, imitării sau evocării, chiar dacă originea adevărată a produsului este indicată sau dacă denumirea protejată este tradusă sau însoțită de expresii precum „gen”, „tip”, „metodă”, „stil”, „imitație” sau o altă expresie similară;
- (c) oricărei indicații false sau înșelătoare privind proveniența, originea, natura sau calitățile esențiale ale produsului, care apare pe partea interioară sau exterioară a ambalajului, în materialul publicitar sau documentele aferente produsului în cauză, precum și împotriva împachetării produsului într-un ambalaj de natură să creeze o impresie eronată cu privire la originea acestuia;
- (d) oricărei alte practici susceptibile să inducă publicul în eroare cu privire la originea adevărată a produsului.

În cazul în care o denumire înregistrată cuprinde denumirea considerată generică a unui produs agricol sau alimentar, utilizarea acestei denumiri generice nu este considerată a fi contrară dispozițiilor prevăzute la primul paragraf litera (a) sau (b).

(2) Prin derogare de la alineatul (1) literele (a) și (b), statele membre pot menține sistemele naționale care permit utilizarea denumirilor înregistrate în conformitate cu articolul 17, pentru o perioadă de cel mult cinci ani după data publicării înregistrării [...]

(3) Denumirile protejate nu pot deveni generice.” [traducere neoficială]

5 Articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 prevede:

„În cazul în care o denumire de origine sau o indicație geografică este înregistrată în conformitate cu prezentul regulament, cererea de înregistrare a unei mărci care corespunde uneia dintre situațiile menționate la articolul 13 și privind același tip de produs va fi refuzată, cu condiția ca cererea de înregistrare a mărcii să fi fost depusă după data publicării prevăzută la articolul 6 alineatul (2).

Mărcile înregistrate contrar dispozițiilor primului paragraf sunt anulate.” [traducere neoficială]

6 Pentru adoptarea măsurilor prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92, articolul 15 alineatul (1) din acesta prevede:

„Comisia este asistată de un comitet [...]” [traducere neoficială]

7 Articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 are următorul cuprins:

„(1) În termen de șase luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, statele membre comunică Comisiei denumirile protejate legal sau, în statele membre unde nu există un sistem de protecție, denumirile consacrate prin uzanță pe care acestea doresc să le înregistreze în temeiul prezentului regulament [...]

(2) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15, Comisia înregistrează denumirile prevăzute la alineatul (1), care sunt în conformitate cu articolele 2 și 4. Articolul 7 nu se aplică. Totuși, denumirile generice nu se înregistrează.

[...]” [traducere neoficială]

8 Articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei din 12 iunie 1996 privind înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 (JO L 148, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 19, p. 44) prevede, printre altele, că „[d]enumirile care figurează în anexă se înregistrează ca indicații geografice protejate (IGP) sau denumiri de origine protejate (DOP), în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul [...] nr. 2081/92”. Anexa Regulamentului nr. 1107/96 cuprinde la litera A („Produsele din anexa II la tratat destinate consumului uman”) sub titlul „Brânzeturi” „Italia”, printre altele, denumirile „Grana Padano (DOP)” și „Parmigiano Reggiano (DOP)”.

Istoricul cauzei

- 9 La 2 februarie 1998, Biraghi SpA a înaintat Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) o cerere de înregistrare ca marcă comunitară a mărcii verbale GRANA BIRAGHI, formulată în temeiul Regulamentului nr. 40/94.
- 10 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea sunt incluse în clasa 29 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și a serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, astfel cum a fost revizuit și modificat, și corespund următoarei descrieri: „brânzeturi, în special brânzeturi din lapte de vacă, brânză maturată, brânzeturi cu pastă tare, brânză în forme mari, brânză bucăți cu sau fără crustă, brânză prelucrată în diverse forme, brânză rasă și prelucrată”.
- 11 Marca a fost înregistrată la 2 iunie 1999 și publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* din 26 iulie 1999.
- 12 La 22 octombrie 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano (denumit în continuare „Consorzio” sau „reclamantul”) a formulat în fața OAPI o cerere în declararea nulității mărcii comunitare GRANA BIRAGHI în temeiul articolului 55 din Regulamentul nr. 40/94. Acesta susținea că înregistrarea respectivei mărci era contrară protecției denumirii de origine „grana padano” în temeiul Regulamentului nr. 2081/92, precum și al articolului 7 alineatul (1) litera (g), al articolului 51 alineatul (1) litera (a), al articolului 8 alineatul (1) și al articolului 52 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 și invoca, în ceea ce privește această ultimă dispoziție, înregistrarea mărcilor anterioare naționale și internaționale GRANA și GRANA PADANO.

- 13 Prin Decizia din 28 noiembrie 2001, divizia de anulare a OAPI a admis cererea de declarare a nulității formulate de Consorzio în temeiul articolului 14 din Regulamentul nr. 2081/92.
- 14 La 24 ianuarie 2002, Biraghi a formulat recurs împotriva acestei decizii invocând caracterul generic și descriptiv al termenului „grana”.
- 15 Prin Decizia din 16 iunie 2003 (cauza R 153/2002-1, denumită în continuare „decizia atacată”), Camera întâi de recurs a admis recursul formulat de Biraghi, a anulat decizia diviziei de anulare și a respins cererea de declarare a nulității mărcii comunitare GRANA BIRAGHI. Camera de recurs s-a pronunțat în sensul că termenul „grana” este generic și descriptiv pentru una dintre calitățile esențiale ale produselor în cauză. În consecință, în temeiul articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, existența DOP „grana padano” nu împiedică nicidecum înregistrarea semnului GRANA BIRAGHI ca marcă comunitară.

Concluziile părților

- 16 Reclamantul, susținut de Republica Italiană, solicită Tribunalului declararea nulității înregistrării mărcii comunitare GRANA BIRAGHI.
- 17 OAPI și Biraghi solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

- 18 În timpul ședinței, reclamantul și-a completat concluziile solicitând ca OAPI să fie obligat la plata cheltuielilor de judecată. Cu acest prilej, la rândul său, OAPI a declarat că jurisprudența cea mai recentă a Tribunalului îi permite să se ralieze concluziilor reclamantului și că solicită anularea deciziei atacate. În plus, a declarat că este de acord să suporte propriile cheltuieli de judecată. Tribunalul a luat act de aceste declarații în procesul-verbal al ședinței.

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la concluziile reclamantului și ale OAPI

- 19 În prealabil, trebuie constatat că, deși concluziile reclamantului vizează explicit anularea înregistrării mărcii comunitare GRANA BIRAGHI, rezultă cu claritate din cererea introductivă și din cele confirmate în cadrul ședinței că, prin prezenta acțiune, reclamantul tinde, în esență, să obțină anularea deciziei atacate pe motiv că, în mod greșit, camera de recurs a considerat că existența denumirii de origine „grana padano” nu împiedică înregistrarea respectivei mărci.
- 20 În privința concluziilor OAPI, trebuie constatat că, deși în memoriul său în răspuns depus la grefa Tribunalului la 17 februarie 2004 a solicitat respingerea acțiunii, totuși OAPI a susținut că respectiva cameră de recurs nu a aplicat corect criteriile de

evaluare a caracterului generic cu privire la unul dintre termenii care compun DOP în cauză și a precizat că lasă la aprecierea Tribunalului acest aspect.

- 21 În cadrul ședinței, OAPI a declarat că, în lumina Hotărârii Tribunalului din 30 iunie 2004, GE Betz/OAPI — Atofina Chemicals (BIOMATE) (T-107/02, Rec., p. II-1845), a Hotărârii Tribunalului din 25 octombrie 2005, Peek & Cloppenburg/OAPI (Cloppenburg) (T-379/03, Rec., p. II-4633), și a Hotărârii Tribunalului din 12 iulie 2006, Rossi/OAPI-Marcorossi (MARCOROSSI) (T-97/05, nepublicată în Recueil, Rec., 2006, p. II-54*), nu este obligat să apere în mod sistematic toate deciziile contestate ale camerelor de recurs. În consecință, a achiesat la concluziile reclamantului și a solicitat anularea deciziei atacate.
- 22 Trebuie subliniat că OAPI poate, fără să modifice cadrul procesual, să solicite admiterea concluziilor uneia sau alteia dintre părți, la libera sa alegere, și să prezinte argumente în susținerea motivelor avansate de această parte. În schimb, nu poate să formuleze concluzii de anulare autonome sau să prezinte motive de anulare neinvocate de celelalte părți [Hotărârea Tribunalului din 4 mai 2005, Reemark/OAPI — Bluenet (Westlife), T-22/04, Rec., p. II-1559, punctul 18].
- 23 În speță, OAPI și-a exprimat cu claritate intenția de a susține concluziile și motivele avansate de reclamant atât în memoriul său în răspuns, cât și în cadrul ședinței. În memoriul său în răspuns, OAPI a indicat expres că a solicitat în mod explicit respingerea acțiunii numai pentru că a considerat că Regulamentul nr. 40/94 nu îi permitea să pună concluzii de anulare a unei decizii a camerelor de recurs. Având în vedere că, pentru motivele expuse la punctul anterior și în conformitate cu jurisprudența invocată de OAPI în ședință, această analiză nu corespunde situației de drept, concluziile OAPI trebuie recalificate și trebuie considerat că acesta a solicitat, în esență,

admiterea concluziilor reclamantului. Această recalificare fiind operată, nu există incoerență între concluziile și argumentele prezentate atât în memoriul în răspuns, cât și în cadrul ședinței.

- 24 Din cele ce precedă rezultă că, în speță, trebuie examinată legalitatea deciziei atacate în raport cu motivele invocate în cererea introductivă, ținând cont și de argumentele dezvoltate de OAPI.

Cu privire la înscrisurile depuse pentru prima dată în fața Tribunalului

- 25 Anexa 48 [decizia luată de Giurì di autodisciplina pubblicitaria (Comisia de autodisciplină publicitară) nr. 165/93 din 22 octobree 1993)], anexa 50 (nota Direcției Generale de Agricultură a Comisiei din 20 mai 1997) și anexa 51 (nota Ministerului italian al Agriculturii și Pădurilor nr. 64969 din 3 august 1993) ale cererii introductive, precum și anexele 1-3 (extrase de pe pagini internet referitoare la Valle Grana și la brânza castelmagno și de pe pagina de internet www.granapadano.com) ale memoriului în intervenție a Biraghi nu au fost depuse în cadrul procedurii în fața camerei de recurs.
- 26 În cadrul ședinței, reclamantul a declarat că renunță la luarea în considerare de către Tribunal a anexelor 48, 50 și 51 atașate cererii introductive. OAPI a lăsat la aprecierea Tribunalului soluția cu privire la acest aspect.
- 27 Din articolul 63 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 rezultă că faptele pe care părțile nu le-au invocat în fața instanțelor OAPI nu mai pot fi invocate în cadrul acțiunii formulate în fața Tribunalului, acesta fiind chemat să aprecieze legalitatea deciziei camerei de recurs controlând aplicarea dreptului comunitar de către aceasta,

mai ales în lumina elementelor de fapt care au fost aduse la cunoștința respectivei camere. Tribunalul nu ar putea, în schimb, să efectueze un astfel de control luând în considerare noi elemente de fapt invocate în fața sa, cu excepția cazului în care s-ar demonstra că respectiva cameră de recurs trebuia să ia în considerare aceste fapte, din oficiu, în cadrul procedurii administrative, înainte de adoptarea deciziei în speță [Hotărârea Curții din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, Rep., p. I-2213, punctul 54, și Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2002, eCopy/OAPI (ECOPY), T-247/01, Rec., p. II-5301, punctul 46].

- 28 În consecință, pentru a controla legalitatea deciziei atacate în temeiul articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94, Tribunalul nu poate lua în considerare înscrisurile vizate mai sus, care fac trimitere la împrejurări de fapt necunoscute camerei de recurs. Prin urmare, respectivele înscrisuri trebuie înlăturate fără a fi necesară examinarea valorii lor probante.

Cu privire la fond

- 29 În susținerea acțiunii, reclamantul invocă, în esență, un singur motiv întemeiat pe încălcarea dispozițiilor articolului 142 din Regulamentul nr. 40/94 coroborate cu cele ale articolului 14 din Regulamentul nr. 2081/92.

Argumentele părților

- 30 Reclamantul invocă, în primul rând, faptul că „grana” nu este un termen generic, aceasta datorită caracterului său distinctiv care rezultă din recunoașterea DOP „grana padano” atât la nivel național, în temeiul legge nr. 125 Tutela delle denominazioni di

origine e tipice dei formaggi (Legea nr. 125 din 10 aprilie 1954 privind protecția denumirilor de origine și tipice de brânză, GURI nr. 99 din 30 aprilie 1954, p. 1294, denumită în continuare „Legea nr. 125/54”), cât și la nivel comunitar, în temeiul Regulamentului nr. 1107/96. Ca urmare a acestei recunoașteri, toți producătorii care intenționează să utilizeze DOP „grana padano” trebuie să urmeze reguli specifice, prevăzute în caietul de sarcini al acestei DOP și destinate să garanteze calitatea produsului pus în vânzare publică. De altfel, reclamantul arată că Biraghi, care până în 1997 a fost unul dintre cei 200 de producători membri ai Consorzio, și-a pierdut ulterior calitatea de membru, astfel că nu mai poate folosi DOP „grana padano” și nu mai este obligată să se conformeze caietului de sarcini. Limitarea folosirii termenului „grana” la identificarea DOP „grana padano” a fost confirmată și de Decreto del Presidente della Repubblica, Modificazione al disciplinare di produzione del formaggio „Grana padano” (Decretul președintelui Republicii din 26 ianuarie 1987 privind modificarea caietului de sarcini al brânzei grana padano, GURI nr. 137 din 15 iunie 1987, p. 4), în temeiul căruia posibilitatea de a utiliza indicația „grana trentino” a fost recunoscută numai cu condiția de a respecta în întregime caietul de sarcini privind producerea DOP „grana padano”.

³¹ Reclamantul și Republica Italiană subliniază că termenul „grana” este, la origine, o expresie geografică care desemna un curs mic de apă, afluent al râului Pad, situat într-o vale numită tocmai Valle Grana. Republica Italiană relevă că protecția termenului „grana” pentru a desemna un sortiment de brânză care beneficiază de o DOP își găsește astfel temeiul juridic în articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92.

³² Reclamantul susține, în plus, că protecția denumirii „grana”, chiar și fără adjectivul „padano”, fusese recunoscută deja, anterior Regulamentului nr. 1107/96. În această privință, reclamantul arată că minuta reuniunii comitetului de reglementare privind denumirile de origine și indicațiile geografice din 22 noiembrie 1995 include afirmația „statele membre [au] arătat că articolul 13 [din Regulamentul nr. 2081/92] [trebuie] să se aplice denumirilor următoare: [...], grana, padano, parmigiano, reggiano”.

- 33 Potrivit reclamantului, Curtea s-a pronunțat deja în sens contrar tezei caracterului generic al părților componente ale denumirilor de origine complexe, în Hotărârea din 25 iunie 2002, Bigi (C-66/00, Rec., p. I-5917), în cuprinsul căreia a exclus caracterul generic al denumirii „parmesan”, așa cum a intenționat Consorzio del Formaggio Parmigiano Reggiano.
- 34 Reclamantul susține, în plus, că, prin instituirea regimului denumirilor de origine în Italia, genul „grana” existent inițial a fost împărțit în două tipuri, grada padano și parmigiano reggiano, fiecare dintre ele beneficiind de o DOP. Primul este produs în regiunile situate la nord de Pad, în timp ce al doilea este produs în regiunile situate în sudul aceluiași fluviu.
- 35 Reclamantul și Republica Italiană afirmă că o recunoaștere explicită a caracterului generic al termenului „grana” și o utilizare generalizată, fără distincție, a acestui termen sunt contrare conținutului Regulamentului nr. 2081/92, în special articolului 13 alineatul (1) al acestuia, care interzice orice utilizare a denumirilor, mărcilor, numelor sau indicațiilor care ar putea aduce atingere realizării obiectivelor urmărite prin înregistrarea denumirilor de origine și a indicațiilor geografice protejate în temeiul respectivului regulament.
- 36 Reclamantul afirmă că articolul 10 din Legea nr. 125/54 cuprinde chiar sancțiuni penale împotriva oricărei utilizări a denumirilor de origine sau tipice recunoscute, prin alterarea sau modificarea parțială, prin adăugarea, chiar indirectă, a unor termeni rectificativi precum „tip”, „stil”, „gust” sau alte asemenea denumiri.
- 37 Reclamantul evocă, de asemenea, jurisprudența instanțelor judecătorești naționale și mai multe note de constatare a încălcărilor, întocmite între 1997 și 2000 de Ministerul italian al Agriculturii și Pădurilor și notificate producătorilor italieni care au

marcat în mod ilegal produsele lor cu denumirea „grana”. Această concluzie nu este infirmată prin Decizia nr. 2562 pronunțată de Corte di cassazione (Curtea de Casație, Italia) la 28 noiembrie 1989, potrivit căreia utilizarea denumirii „grana” nu făcea obiectul unor restricții speciale, având în vedere ca respectiva decizie a fost pronunțată anterior instituirii denumirilor de origine prin Regulamentul nr. 2081/92.

38 În sfârșit, Republica Italiană achiesează, în esență, la argumentele reclamantului, adăugând că termenul „grana” poate fi considerat o formă prescurtată folosită de toți consumatorii pentru a desemna brânza grana padano. Aceasta indică, în plus, că guvernul italian, în cererea sa de înregistrare a denumirii „grana padano” potrivit procedurii prevăzute de articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, nu a făcut trimiteri la o notă de subsol care să excludă protecția fiecăruia dintre termenii ce compun această denumire. În consecință, Republica Italiană consideră că ar trebui concluzionat că și termenul „grana” considerat singur este protejat și rezervat unei DOP.

39 OAPI relevă că articolul 3 din Regulamentul nr. 2081/92 precizează că, pentru a stabili dacă o denumire a devenit sau nu generică, trebuie ținut cont de mai mulți factori și se va proceda mai ales la studierea situației existente în statul membru de unde provine numele și a situației din alte state membre. Este, de asemenea, necesar să se procedeze la studierea comportamentului și a opiniei publicului de referință. În această privință, OAPI amintește, pe de o parte, că organizarea de sondaje este unul dintre instrumentele cele mai utilizate de Comisie și de statele membre și, pe de altă parte, că, potrivit articolului 76 din Regulamentul nr. 40/94, camera de recurs sesizată ar fi putut solicita avizul Comisiei sau al autorităților naționale.

40 Potrivit OAPI, nu rezultă că respectiva cameră de recurs ar fi consultat autoritățile italiene sau comunitare competente, nici că ar fi efectuat o analiză aprofundată a pieței italiene și a piețelor din alte state membre. Camera de recurs s-a întemeiat, mai degrabă, pe studierea dicționarelor italiene de uz curent și pe căutări făcute pe internet.

- 41 În plus, OAPI subliniază că însăși camera de recurs, citând *Enciclopedia Zanichelli, Dizionario della lingua italiana Le Monnier* și *Vocabolario della lingua italiana Zingarelli*, a reliefat că, pentru consumatorul italian, termenul „grana” nu trimite numai la „un sortiment de brânză semigrasă tare, fiartă”, ci la un sortiment de brânză care prezintă specificul de a fi „originară din zonele tipice provinciilor Emilia și Lombardia”. Or, împrejurarea că dicționarele consultate menționează o regiune determinată este suficientă, ca atare, pentru a exclude caracterul generic al termenului „grana”.
- 42 Pe de altă parte, împrejurarea că unele din aceste dicționare, precum și unele rețete culinare menționează alternativ termenii „grana” și „grana padano” par, mai degrabă, să susțină opinia că pentru consumatorul italian termenul „grana” este sinonim cu „grana padano”.
- 43 OAPI subliniază că, potrivit articolului 13 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, odată înregistrată, o DOP nu poate deveni generică. Astfel, atâta vreme cât Comisia sau autoritățile jurisdicționale comunitare sau naționale competente nu au hotărât că o DOP a devenit generică, organele OAPI trebuie să considere ca înregistrarea respectivei DOP este valabilă și demnă de protecție.
- 44 Biraghi susține că termenul „grana” are un caracter generic și că acesta desemnează un sortiment de brânză cu maturare lentă, semigrasă, fiartă, tare și granulară. Din punct de vedere literal, acest termen face referire la structura granulară a compoziției brânzei, care își datorează numele tocmai aceste caracteristici și nu desemnează, în sine, o zonă geografică sau o arie de proveniență specifică. În această privință, Biraghi susține că, în prezent, în Valle Grana nu se mai produce decât brânza castelmagno, care se bucură de o DOP.

- 45 Pe de altă parte, Biraghi arată că hotărârea Bigi, citată anterior, invocată de reclamant, avea ca obiect o denumire complexă formată din doi termeni care făceau fiecare referire la locuri de producere: „parmigiano” pentru brânză produsă în zona limitrofă orașului Parma, „reggiano” pentru cea produsă în zona limitrofă orașului Reggio Emilia.
- 46 Biraghi menționează totodată că brânza cu compoziție granulară se numea „grana” cu mult înainte de crearea primelor brânzării la mijlocul secolului XIX, astfel cum a explicat, de altfel, însuși reclamantul într-una din publicațiile sale, în care recunoștea că brânza grana a fost produsă pentru prima dată în jurul anului 1135 și că numele acesteia, utilizat deja în 1750, a fost inspirat din aspectul granular al compoziției.
- 47 Biraghi contestă faptul că, prin instituirea regimului DOP în Italia, brânza grana se împarte doar în două specii ale aceluiași gen, mai exact grana padano și parmigiano reggiano, ambele beneficiind de o DOP. Biraghi adaugă că „grana” nu desemnează nici un al treilea sortiment de brânză, diferit de aceste DOP. Din contră, termenul „grana” desemnează un singur gen de brânză având compoziția tare și granulară, care caracterizează atât grana Biraghi, cât și pe cele două DOP menționate. Astfel, faptul că au fost instituite reguli specifice pentru producerea și comercializarea brânzei grana padano și parmigiano reggiano nu înseamnă că brânza grana nu mai există.
- 48 Din punct de vedere legislativ, Biraghi atrage atenția că Decizia 96/536/CE a Comisiei din 29 iulie 1996 de stabilire a listei produselor pe bază de lapte pentru care statele membre sunt autorizate să acorde derogări individuale sau generale în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/46/CEE, precum și natura derogărilor care se aplică fabricării acestor produse (JO L 230, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 19, p. 202) menționează în special „Dansk Grana” și „Romonte — Typ Grana”.

49 Biraghi arată că existența brânzei grana ca gen este confirmată de mai multe lucrări și dicționare, de deciziile de respingere a înregistrării mărcilor Grana Piemontese și Grana Reale adoptate de Ufficio Italiano Brevetti e Marchi (Oficiul italian pentru Brevete și Mărci), de Circulara nr. 1 din 4 ianuarie 1999 a asociației profesionale Assolatte care prevede în anexă trei categorii de grana, mai precis grana padano, parmiggiano reggiano și „alte tipuri de grana”, precum și de faptul că această ultimă categorie este utilizată și de Istituto Nazionale di Statistica (Institutul Național de Statistică, ISTAT) pentru tablourile statistice pe care le realizează.

50 Biraghi susține, contrar celor afirmate de reclamant și de Republica Italiană, că numai denumirea complexă „grana padano” este denumire înregistrată ca DOP, în sensul articolelor 9 și 10 din Legea nr. 125/54 și al articolului 13 din Regulamentul nr. 2081/92, iar nu și termenul „grana”. Într-adevăr, potrivit Biraghi, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, termenul „grana”, în măsura în care are un caracter generic, nu ar fi putut fi înregistrat singur ca DOP.

51 În această privință, Biraghi menționează că problema utilizării termenului „grana” fără adjectivul „padano” a fost abordată deja în Italia de către Corte di Cassazione în Decizia nr. 2562 din 28 noiembrie 1989. În cuprinsul acesteia s-a apreciat că „în timp ce brânza grana padano beneficiază de recunoașterea originii și, pe cale de consecință, de sancționarea penală a utilizării abuzive a denumirii, brânza care poartă numai denumirea „grana” nu este recunoscută de legislația în vigoare ca o brânză tip, astfel că utilizarea acestei denumiri [...] nu face obiectul unor restricții speciale și nu constituie o încălcare a legii [nr. 125/54]”. Biraghi adaugă, totodată, că, în Hotărârea sa din 9 iunie 1998, Chiciak și Fol (C-129/97 și C-130/97, Rec., p. I-3315), referitoare la DOP „époisses de Bourgogne”, Curtea a precizat că „fiind vorba de o denumire de origine «compusă» [înregistrată în temeiul procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92], faptul că nu există pentru această denumire o mențiune sub forma unei trimiteri la o notă de subsol a anexei la regulament [nr. 1107/96] care să precizeze că protecția nu a fost solicitată pentru una dintre componentele acestei denumiri nu implică în mod necesar faptul că fiecare

dintre componentele sale este protejată”. Protecția denumirilor generice a fost, de asemenea, exclusă de Curte prin Hotărârea din 10 noiembrie 1992, Exportur (C-3/91, Rec., p. I-5529) și Hotărârea din 7 mai 1997, Pistre și alții (C-321/94-C-324/94, Rec., p. I-2343).

- 52 În lumina acestor considerații, Biraghi apreciază că utilizarea termenului generic „grana” nu constituie o încălcare a articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 și nici a reglementării naționale în materia denumirilor de origine. Într-adevăr, Legea nr. 125/54 interzice orice utilizare a denumirilor de origine prin intermediul alterării sau modificării cu termeni precum „tip”, „utilizare”, „gust”, nu însă și simpla utilizare a unui termen generic cum este „grana”.

Aprecierea Tribunalului

- 53 Articolul 142 din Regulamentul nr. 40/94 prevede că acest regulament nu aduce atingere dispozițiilor Regulamentului nr. 2081/92, în special articolului 14.
- 54 Articolul 14 din Regulamentul nr. 2081/92 prevede că cererea de înregistrare a unei mărci care corespunde uneia dintre situațiile menționate la articolul 13 și privind același tip de produs va fi refuzată, cu condiția ca cererea de înregistrare a mărcii să fi fost depusă după data publicării prevăzute la articolul 6 alineatul (2). Mărcile înregistrate contrar acestei dispoziții sunt anulate.

- 55 Rezultă de aici că OAPI este obligat să aplice Regulamentul nr. 40/94 în așa fel încât să nu aducă atingere protecției acordate denumirilor de origine protejate prin Regulamentul nr. 2081/92.
- 56 În consecință, OAPI trebuie să refuze înregistrarea oricărei mărci care se găsește într-una din situațiile descrise în articolul 13 din Regulamentul nr. 2081/92, iar dacă marca a fost deja înregistrată, să declare nulitatea acesteia.
- 57 De altfel, pe de o parte, în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, denumirile protejate nu pot deveni generice și, pe de altă parte, faptul că Regulamentul nr. 1107/96 nu conține nicio indicație sub forma unei trimiteri la o notă de subsol care să menționeze că nu a fost solicitată înregistrarea termenului „grana”, nu implică în mod necesar că fiecare dintre componentele denumirii „grana padano” este protejată (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Chiciak și Fol, citată anterior, punctul 39).
- 58 Mai mult, articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2081/92 prevede că „[î]n cazul în care o denumire înregistrată cuprinde denumirea considerată generică a unui produs agricol sau alimentară, utilizarea acestei denumiri generice nu este considerată a fi contrară dispozițiilor prevăzute la primul paragraf litera (a) sau (b)” [traducere neoficială]. Ca urmare, în cazul în care DOP este compusă din mai multe elemente, dintre care unul constituie o denumire generică a unui produs agricol sau alimentară, utilizarea acestui nume generic într-o marcă înregistrată trebuie considerată conformă articolului 13 primul paragraf litera (a) sau (b) din Regulamentul nr. 2081/92, iar cererea de anulare întemeiată pe DOP trebuie respinsă.
- 59 În această privință, din Hotărârea Chiciak și Fol, citată anterior (punctul 38), rezultă că, în sistemul de înregistrare comunitar instituit prin Regulamentul nr. 2081/92, problemele referitoare la protecția care trebuie acordată diferitelor componente ale

unei denumiri, și în special aceea de a stabili dacă este vorba de o denumire generică sau de o componentă protejată împotriva practicilor menționate la articolul 13 din respectivul regulament, fac obiectul unei aprecieri efectuate pe baza unei analize detaliate a situației de fapt în speță.

60 În această privință, trebuie constatat, în prealabil, că respectiva cameră de recurs era competentă să efectueze acest tip de analiză și, eventual, să refuze protecția componentei generice a unei DOP. Într-adevăr, de vreme ce nu se pune problema declarării nulității unei DOP ca atare, faptul că articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2081/92 exclude protecția denumirilor generice cuprinse într-o DOP, autorizează camera de recurs să verifice dacă termenul în discuție constituie într-adevăr denumirea generică a unui produs agricol sau alimentar.

61 O astfel de analiză presupune verificarea unui anumit număr de condiții, ceea ce necesită, într-o largă măsură, cunoștințe aprofundate atât cu privire la elementele specifice statului membru vizat (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 6 decembrie 2001, Carl Kühne și alții, C-269/99, Rec., p. I-9517, punctul 53), cât și cu privire la situația existentă în alte state membre (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 16 martie 1999, Danemarca și alții/Comisia, C-289/96, C-293/96 și C-299/96, Rec., p. I-1541, punctul 96).

62 În aceste condiții, camera de recurs era obligată să procedeze la o analiză detaliată a tuturor factorilor care ar putea determina respectivul caracter generic.

63 Articolul 3 din Regulamentul nr. 2081/92, după ce stabilește că denumirile devenite generice nu pot fi înregistrate, prevede că, pentru a determina dacă o denumire a

devenit sau nu generică, se va ține cont de toți factorii, în special de situația existentă în statul membru de unde provine numele și cea existentă în zonele de consum, de situația existentă în alte state membre și de legislațiile naționale sau comunitare relevante.

⁶⁴ Aceleași criterii trebuie utilizate pentru aplicarea articolului 13 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2081/92. Într-adevăr, după cum a constatat Curtea, definiția dată de articolul 3 alineatul (1) al doilea paragraf din același regulament noțiunii „denumire devenită generică” este aplicabilă și denumirilor care au fost dintotdeauna generice (Hotărârea Danemarca și alții/Comisia, citată anterior, punctul 80).

⁶⁵ Astfel, indiciile, de ordin juridic, economic, tehnic, istoric, cultural și social, care permit efectuarea analizei detaliate impuse, sunt în special legislațiile naționale și comunitare relevante, inclusiv evoluția acestora în timp, percepția pe care consumatorul mediu o are asupra denumirii pretins generice, inclusiv faptul că notorietatea denumirii rămâne legată de brânza tradițională maturată fabricată într-o anumită zonă ca o consecință a faptului că ea nu este utilizată în mod obișnuit în alte regiuni ale statului membru sau ale Uniunii Europene, împrejurarea că un produs a fost comercializat în mod legal cu denumirea respectivă în anumite state membre, faptul că un produs a fost fabricat în mod legal cu denumirea respectivă în țara din care provine denumirea, chiar fără a respecta metodele tradiționale de producere, împrejurarea că asemenea operațiuni au rezistat în timp, cantitatea de produse având denumirea respectivă și fiind fabricate în afara metodelor tradiționale prin raportare la cantitatea de produse fabricate potrivit acelor metode, cota de piață deținută de produsele având denumirea respectivă și fabricate în afara metodelor tradiționale prin raportare la cantitatea de produse fabricate potrivit respectivelor metode, faptul că produsele fabricate în afara metodelor tradiționale sunt prezentate astfel încât să facă trimitere la locurile de producere a produselor fabricate potrivit respectivelor metode, protecția denumirii respective prin acorduri internaționale și numărul de

state membre care invocă, eventual, pretinsul caracter generic al respectivei denumiri (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Danemarca și alții/Comisia, citată anterior, punctele 95, 96, 99 și 101, Hotărârea Bigi, citată anterior, punctul 20, și Hotărârea din 25 octombrie 2005, Germania și Danemarca/Comisia, C-465/02 și C-466/02, Rec., p. I-9115, punctele 75, 77, 78, 80, 83, 86, 87, 93 și 94).

⁶⁶ Pe de altă parte, Curtea nu a exclus posibilitatea de a se ține cont (Hotărârea Danemarca și alții/Comisia, citată anterior, punctele 85-87), în cadrul analizării caracterului generic al denumirii, de un sondaj efectuat în rândul consumatorilor, pentru a determina percepția pe care aceștia o au asupra denumirii respective, sau de un aviz al comitetului instituit potrivit Deciziei 93/53/CEE a Comisiei din 21 decembrie 1992 de înființare a unui comitet științific pentru denumiri de origine, indicații geografice și atestate de specificitate (JO 1993, L 13, p. 16, Ediție specială, 03/vol. 12, p. 75), care a fost înlocuit ulterior cu grupul științific de experți pentru denumiri de origine, indicații geografice și specialități tradiționale garantate, creat prin Decizia 2007/71/CE a Comisiei din 20 decembrie 2006 (JO 2007, L 32, p. 177). Acest comitet, alcătuit din profesioniști cu înaltă calificare în domeniul juridic și agricol, are ca misiune să analizeze, în principal, caracterul generic al denumirilor.

⁶⁷ În sfârșit, mai pot fi luate în considerare și alte elemente, cum ar fi definiția pe care Codex alimentarius o dă denumirii generice (cu privire la valoarea indicativă a normelor din Codex alimentarius, a se vedea Hotărârea Curții din 22 septembrie 1988, Deserbais, 286/86, Rec., p. 4907, punctul 15, și Hotărârea Curții din 5 decembrie 2000, Guimont, C-448/98, Rec., p. I-10663, punctul 32) și includerea denumirii în lista din anexa II a Convenției internaționale privind utilizarea denumirilor de origine și a denumirilor de brânzeturi, semnată la Stresa la 1 iunie 1951, în măsura în care includerea pe această listă autorizează utilizarea denumirii în orice țară semnatară a convenției, cu condiția de a respecta normele de fabricare și de a indica țara de producere, fără a limita această posibilitate la fabricanții din zona geografică

corespunzătoare (a se vedea Concluziile avocatului general Ruiz-Jarabo Colomer în cauza Germania și Danemarca/Comisia, citată anterior, Rec., p. I-9118, punctul 168).

- 68 Or, trebuie constatat că respectiva cameră de recurs a ignorat criteriile care reies din jurisprudența comunitară în materie de DOP și care sunt prevăzute în articolul 3 din Regulamentul nr. 2081/92.
- 69 Într-adevăr, camera de recurs nu a luat în considerare niciunul dintre elementele care, potrivit jurisprudenței amintite la punctele 65-67 de mai sus, permit efectuarea analizei pe care o presupune eventualul caracter generic al unei denumiri sau al unui element component al denumirii și nu a făcut deloc apel la sondaje de opinie în rândul consumatorilor sau la avizul unor experți calificați în materie, nici nu a solicitat informații de la statele membre sau de la Comisie, care, la rândul său, ar fi putut sesiza cu respectiva problemă comitetul științific menționat mai sus, de vreme ce, așa cum pe bună dreptate a arătat OAPI, camera de recurs ar fi avut această posibilitate în temeiul articolului 74 alineatul (1) prima teză și al articolului 76 din Regulamentul nr. 40/94.
- 70 Elementele de probă pe care se întemeiază decizia atacată constau numai din extrase din dicționare și din căutări pe internet efectuate de camera de recurs din oficiu.
- 71 Or, frecvența apariției termenului pe internet nu este, în sine, de natură să facă dovada caracterului generic al unei denumiri. În plus, toate definițiile termenului „grana”, care apar în dicționarele citate de către camera de recurs, fac trimitere la locul de producere a brânzei grana padano, care corespunde unei zone din câmpia Padului. În consecință, și contrar aprecierii camerei de recurs, aceste dicționare demonstrează, mai degrabă, că denumirea „grana” este utilizată în limba italiană ca

o formă prescurtată a lui grana padano și că denumirea „grana” este legată, faptic și afectiv, de proveniența produsului din câmpia Padului, așa cum rezultă din cele două dicționare germane citate la punctele 50 și 51 ale deciziei atacate. În ceea ce privește definiția dată de *Enciclopedia Treccani*, aceasta nu este relevantă, întrucât datează din 1949, adică de la o dată anterioară atât Regulamentului nr. 1107/96, cât și Legii nr. 125/54 referitoare la prima recunoaștere a denumirii „grana padano” ca DOP.

72 Mai mult, trebuie constatat că, în cazul în care camera de recurs ar fi analizat în mod temeinic toate elementele de probă depuse de reclamant și ar fi făcut aplicarea criteriilor care reies din jurisprudența Curții, ar fi trebuit să ajungă la concluzia că elementele probatorii referitoare la caracterul generic al denumirii „grana” nu au fost suficiente.

73 Printre acești factori se numără, înainte de toate, situația legislativă din Italia privind protecția denumirii „grana padano”, precum și evoluția acesteia în timp.

74 În această privință, trebuie remarcat că prima recunoaștere legală a denumirii „grana” datează de la Regio Decreto Legge nr. 1177, Disposizioni integrative della disciplina della produzione e della vendita dei formaggi (Decretul-lege regal nr. 1177 din 17 mai 1938 cuprinzând dispoziții de completare a reglementării privind producerea și vânzarea brânzeturilor, GURI nr. 179 din 8 august 1938). În acest decret, care fixează conținutul minim de grăsime al diverselor brânzeturilor italiene, sunt menționate grana parmigiano-reggiano, grana lodigiano, grana emiliano, grana lombardo și grana veneto. Acest decret dovedește faptul că grana era produsă în mai

multe zone din valea Padului, în apropiere de Parma și de Reggio Emilia, în Lodi, în Emilia, în Lombardia și în Veneto. În schimb, denumirea „grana padano” nu este menționată în decret.

75 Trebuie constatat că aceste zone sunt toate situate fie în zona de producere a parmigiano reggiano (Parma, Reggio Emilia, Modena, Bologna la vest de fluviul Reno și Mantua la est de fluviul Pad), fie în zona de producere a grana padano (Piemont, Lombardia, Emilia-Romagne, Veneto și în provincia Trento).

76 Ca urmare a instituirii primului regim de denumiri de origine în Italia prin Legea nr. 125/54 și Decreto del Presidente della Repubblica nr. 1269, Riconoscimento delle denominazioni circa i metodi di lavorazione, caratteristiche merceologiche e zone di produzione dei formaggi (Decretul Președintelui Republicii nr. 1269 din 30 octombrie 1955 privind recunoașterea denumirilor referitoare la metodele de fabricare, caracteristicile merceologice și zonele de producere a brânzeturilor, GURI nr. 295 din 22 decembrie 1955, p. 4401), care a recunoscut denumirea de origine „grana padano”, brânza parmigiano reggiano și-a pierdut calificarea drept grana, din cauza caracteristicilor sale specifice, în timp ce toate celelalte brânzeturi grana au beneficiat de o recunoaștere sub denumirea „padano”.

77 Faptul că legislația italiană din 1938 citează diferite tipuri de grana (parmigiano-reggiano, lodigiano, emiliano, lombardo și veneto), toate produse în zona câmpiei Padului, fără a cita însă și tipul grana padano, precum și faptul că legislația ulterioară a introdus denumirea „grana padano”, abandonând denumirile anterioare, constituie un indiciu că grana este un sortiment de brânză produs în mod obișnuit în numeroase zone din câmpia Padului și care, urmare acestui fapt, a fost identificat, la un moment dat, de către legiuitorul italian cu termenul „padano”, pentru a simplifica legislația în materie și pentru a cuprinde, într-o singură denumire, diversele denumiri anterioare, toate originare din valea Padului.

78 Prin urmare, calificativul „padano” nu a fost introdus pentru a restrânge cuprinsul DOP numai la anumite tipuri de grana, ci, mai degrabă, pentru a le reuni sub aceeași protecție ridicată, acordată inițial de legislația italiană și apoi de Regulamentul nr. 2081/92. Rezultă din aceasta că evoluția cadrului juridic italian denotă că denumirea „grana” nu este generică.

79 Niciunul dintre argumentele prezentate de Biraghi nu permite reconsiderarea acestor aprecieri. În primul rând, în ceea ce privește existența denumirii „grana trentino”, trebuie constatat că decretul președintelui Republicii privind modificarea caietului de sarcini al brânzei grana padano, invocat de Biraghi, a autorizat adăugarea expresiei „trentino” (de la Trento) la brânza grana padano produsă pe teritoriul provinciei Trento. Această posibilitate nu face decât să întărească ideea că este posibil ca un sortiment de brânză să fie numit „grana” dacă este produs potrivit caietului de sarcini al brânzei grana padano.

80 În al doilea rând, deși circulara asociației Assolatte indică existența „altor tipuri de grana”, în plus față de grana padano, trebuie constatat că, așa cum rezultă din tabelul anexat respectivei circulare, aceste „alte tipuri de grana” erau exportate în alte țări decât statele membre ale Comunității Europene, respectiv în Statele Unite ale Americii, Japonia, Rusia, Croația, Slovenia, aceasta din urmă nefiind membră a Uniunii Europene la data la care se referă aceste informații, mai precis în 1999. Deoarece brânza era destinată exportului în țări în care denumirea „grana” nu beneficia de nicio protecție legislativă specifică, acest argument este inoperant în aplicarea principiului teritorialității recunoscut de Curte în domeniul drepturilor de proprietate intelectuală în Hotărârea Exportur, citată anterior (punctul 12). Aceeași este situația cu privire la datele elaborate de ISTAT, invocate de Biraghi, acestea nefiind concludente, deoarece ele nu indică piața de destinație a „altor tipuri de grana”.

81 În al treilea rând, susținând că termenul „grana” nu desemnează o zonă geografică ca atare, Biraghi urmărește, în esență, să demonstreze că denumirea „grana” nu putea să beneficieze în niciun caz de protecția acordată prin Regulamentul nr. 2081/92, având în vedere că aceasta nu corespunde definiției denumirii de origine date de articolul 2 din respectivul regulament. Or, este lipsit de relevanță să se stabilească dacă denumirea „grana” își are originea în faptul că brânza pe care o desemnează are o compoziție granulară sau, dimpotrivă, în faptul că, inițial, era produsă în Valle Grana, de vreme ce, în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, poate constitui o DOP și o denumire negeografică tradițională, desemnând un produs alimentar originar dintr-o regiune sau dintr-un loc determinat care prezintă factori naturali omogeni ce le diferențiază în raport cu zonele limitrofe (Hotărârea Germania și Danemarca/Comisia, citată anterior, punctele 46-50). În această privință, faptul că brânza grana este originară din regiunea câmpiei Padului nu este contestat. În acest temei, ea îndeplinește condițiile prevăzute de articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92.

82 În al patrulea rând, referirea pe care Biraghi o face la hotărârea Germania și Danemarca/Comisia, citată anterior, pentru a-și susține teza este lipsită de orice relevanță în măsura în care Curtea nu critică posibilitatea ca o denumire negeografică să constituie o DOP, ci constată doar întinderea zonei de producere a specialității cu denumire negeografică „feta”. În baza aceluiași considerent, trebuie respins și argumentul invocat de Biraghi, potrivit căruia, în Valle Grana, nu se produce decât brânza castelmagno. În același mod, trebuie respinsă referirea pe care Biraghi o face la Hotărârea Pistre și alții, citată anterior, întrucât, așa cum rezultă din punctul 35 al acelei hotărâri, aceasta se referă la o denumire (montagne) care nu îndeplinește condițiile pentru a fi considerată ca fiind o denumire de origine în sensul articolului 2 din Regulamentul nr. 2081/92, deoarece nu există o legătură directă între calitatea sau caracteristicile produsului și originea geografică specifică a acestuia.

83 În al cincilea rând, Decizia 96/536, care citează brânzeturile daneze „Dansk Grana” și germane „Romonte — Typ Grana”, a fost adoptată în cadrul punerii în aplicare a Directivei 92/46/CEE a Consiliului din 16 iunie 1992 de stabilire a regulilor sanitare privind producerea și introducerea pe piață a laptelui crud, a laptelui tratat termic și a produselor pe bază de lapte (JO L 268, p. 1; Ediție specială, 03/vol. 19, p. 202). În măsura în care Decizia 96/536 vizează numai autorizarea unor excepții de la respectarea regulilor sanitare stabilite prin Directiva 92/46, ea nu poate avea nicio influență asupra protecției unui drept de proprietate intelectuală, cum este o denumire de origine protejată (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Germania și Danemarca/Comisia, citată anterior, punctul 96). Chiar presupunând că decizia citată ar demonstra caracterul generic al denumirii „grana” în Danemarca și Germania, o astfel de concluzie nu poate fi extinsă la întregul teritoriu comunitar sau cel puțin la o parte însemnată a acestuia. În plus, Decizia 96/536 se referă la grana daneză și la un sortiment de brânză germană cu privire la care precizează că e de „tip” grana, ceea ce sugerează că, în Danemarca și Germania, denumirea „grana” fără calificativ și-a păstrat, în orice caz, conotația de „grana padano” (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Germania și Danemarca/Comisia, citată anterior, punctul 92). În sfârșit, Decizia 96/536, citată de Biraghi, datează din 1996, dată la care statele membre se mai puteau prevala încă de excepția prevăzută la articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, care le autoriza să mențină regimurile naționale care să permită utilizarea denumirii înregistrate în temeiul articolului 17 pe o perioadă limitată la maximum cinci ani după data publicării regulamentului.

84 În al șaselea rând, decizia din 28 noiembrie 1989 a Corte di cassazione a fost pronunțată în cadrul unui proces penal, iar în cuprinsul acesteia se amintește explicit că achitarea inculpatului a fost consecința inexistenței, la momentul respectiv, a unei sancțiuni penale aplicabile în caz de utilizare neadecvată a denumirii „grana”. În plus, această decizie a fost pronunțată înainte de intrarea în vigoare a Regulamentelor nr. 2081/92 și nr. 1107/96, adică, înainte ca nivelul de protecție al DOP să fie definit la nivel comunitar. În sfârșit, din numeroasele procese verbale de constatare a fraudelor întocmite de Ispettorato centrale repressione frodi (Oficiul central pentru reprimirea fraudelor) din cadrul Ministerului italian al Agriculturii și Pădurilor, depuse de reclamant și care toate sunt ulterioare deciziei pronunțate de Corte di cassazione și Regulamentului nr. 1107/96, rezultă că autoritățile italiene procedează sistematic la confiscarea brânzeturilor care poartă numai denumirea „grana” în considerarea

faptului că o asemenea practică reprezintă o încălcare a DOP „grana padano”, astfel cum e protejată prin Regulamentul nr. 1107/96.

85 În ultimul rând, dicționarele citate de Biraghi nu sunt nici ele pertinente. Într-adevăr, contrar a ceea ce pretinde Biraghi, se poate observa că, deși *Dictionnaire des fromages Larousse* definește tipurile de grana ca „brânzeturi italiene având (anumite) caracteristici comune”, totuși, în continuare, se arată că o serie de legi italiene au definit denumirea acestora, făcând distincția între brânzeturile produse în anumite provincii (parmigiano reggiano) și cele produse în alte provincii (grana padano), venind, astfel, să susțină teza contrară celei a caracterului generic al denumirii „grana”. În schimb, din *Guide du fromage Androuët-Stock* nu se poate trage nicio concluzie, de altfel acesta nici nu citează grana padano.

86 Cadrul legislativ italian nu era, de altfel, singurul indiciu pe care camera de recurs îl avea la dispoziție pentru a exclude caracterul generic al denumirii „grana”. Într-adevăr, aceasta avea cunoștință de faptul că nici un stat membru nu a ridicat problema pretinsului caracter generic al denumirii „grana” în cadrul comitetului de reglementare consultat de Comisie în vederea adoptării Regulamentului nr. 1107/96. Mai mult, nu a fost furnizată nicio probă privind comercializarea unui sortiment de brânză denumit „grana” în cadrul Comunității Europene.

87 În sfârșit, având în vedere obligația sa de a se informa din oficiu cu privire la dreptul național aplicabil [a se vedea, în acest sens, Hotărârea Tribunalului din 20 aprilie 2005, *Atomic Austria/OAPI — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ)*, T-318/03, Rec., p. II-1319, punctul 35], camera de recurs ar fi putut să țină seama de existența unor legislații naționale care transpun convenția internațională privind utilizarea denumirilor de origine și denumiri de brânzeturi, citată anterior, și a convențiilor internaționale bilaterale de protecție a denumirii „grana”.

88 Din cele ce precedă, rezultă că respectiva cameră de recurs nu era în măsură să concluzioneze că înregistrarea mărcii GRANA BIRAGHI nu constituie o atingere adusă DOP „grana padano” în sensul articolului 13 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 2081/92.

89 Trebuie deci concluzionat că acțiunea este întemeiată în măsura în care camera de recurs a considerat în mod greșit că denumirea „grana” este generică și că existența DOP „grana padano” nu împiedică înregistrarea mărcii GRANA BIRAGHI în sensul articolului 14 din Regulamentul nr. 2081/92. În consecință, decizia atacată trebuie anulată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

90 În temeiul articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

91 În cadrul ședinței, reclamantul a solicitat obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

- 92 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că împrejurarea că partea care a obținut câștig de cauză a formulat cerere în acest sens numai în cadrul ședinței nu se opune admiterii cererii sale [Hotărârea Curții din 29 martie 1979, NTN Toyo Bearing și alții/Consiliul, 113/77, Rec., p. 1185, Hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1990, Automec/Comisia, T-64/89, Rec., p. II-367, punctul 79, și Hotărârea Tribunalului din 16 noiembrie 2006, Jabones Pardo/OAPI — Quimi Romar (YUKI), T-278/04, republicată în Recueil, Rec., 2006, p. II-90*, punctul 75].
- 93 Întrucât decizia camerei de recurs urmează a fi anulată și OAPI fiind considerat, în acest temei, căzut în pretenții, în ciuda concluziilor sale, OAPI urmează să suporte cheltuielile de judecată ale reclamantului, în conformitate cu cererea acestuia din urmă. Intervenienții vor suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

- 1) **Anulează decizia Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene, modele industriale) (OAPI) din 16 iunie 2003 (cauza R 153/2002-1).**

- 2) **Obligă OAPI ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să le suporte și pe cele efectuate de Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano.**

- 3) **Republica Italiană și Biraghi SpA suportă fiecare propriile cheltuieli de judecată.**

Legal

Wiszniewska-Białecka

Moavero Milanese

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 12 septembrie 2007.

Grefier

Președinte

E. Coulon

H. Legal